

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ **ΛΑΟ**

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τόν Γάμο

Οπως ἔχετε ἐνημερωθεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, δηλαδή τὴν 23ῆ Ἰανουαρίου 2024, συνηλθε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μελετήσῃ τὸ θέμα πού ἀνέκυψε στίς ἡμέρες μας, δηλαδή τὴν θέσπιση τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, μέ ὅλες τίς συνέπειες πού ἐπιφέρει αὐτὸ στό οἰκογενειακὸ δίκαιο.

Ἡ Ἱεραρχία συζήτησε ἐπαρκῶς τὸ θέμα αὐτὸ μέ ὑπευθυνότητα καὶ νηφαλιότητα, ἀποδεικνύοντας γιά μιὰ ἀκόμη φορά τὴν ἐνότητά της, καὶ στὴν συνέχεια ὁμόφωνα ἀποφάσισε τὰ δέοντα πού ἔχουν ἀνακοινωθεῖ.

Μιά ἀπὸ τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε εἶναι νά ἐνημερώσῃ τὸ πλήρωμά της, τὸ ὅποιο θέλει νά ἀκούσῃ τίς ἀποφάσεις της καὶ τίς θέσεις της. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό, ἡ Ἱεραρχία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ἐσᾶς, γιά νά διατυπώσῃ τὴν ἀλήθεια γιά τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα.

1. Θεολογία καὶ ποιμαντική

Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι διπλό, δηλαδή θεολογικό, μέ τὸ νά ὁμολο-

γεῖ τὴν πίστη της, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καὶ τὴν ἔζησαν οἱ Ἅγιοί της, καὶ ποιμαντικό, μέ τὸ νά ποιμαίνει τοὺς ἀνθρώπους στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ.

Αὐτὸ τὸ ἔργο της φαίνεται στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες θέσπισαν ὅρους γιά τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἱερούς κανόνες, πού καθορίζουν τὰ ὅρια μέσα στὰ ὁποῖα πρέπει νά κινοῦνται ὅλα τὰ μέλη της, Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Λαϊκοί.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ποιμαίνει, δηλαδή θεραπεύει τίς πνευματικὲς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οἱ Χριστιανοὶ νά ζοῦν σὲ κοινωνία μέ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς τους, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιλαυτία καὶ νά ἀναπτυχθεῖ ἡ φιλοθεΐα

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στὰ παιδιά της
μέ τὴν γλῶσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγάπης

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2024

54

καί ἡ φιλανθρωπία, δηλαδή ἡ ἰδιοτελής, φίλαυτη ἀγάπη νά γίνει ἀνιδιοτελής ἀγάπη.

2. Ἡ ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεός ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δικαίους καὶ ἀδίκους, ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς, ἀγίους καὶ ἁμαρτωλοὺς· αὐτὸ κάνει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλωστε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πνευματικὸ Νοσοκομεῖο πού θεραπεύει τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νά ἀποκλείει κανέναν, ὅπως δείχνει ἡ παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, τὴν ὁποία εἶπε ὁ Χριστός (Λουκ. 10,30-37). Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ οἱ ἰατροὶ γιὰ τίς σωματικές ἀσθένειες. Ὅταν οἱ ἰατροὶ κάνουν χειρουργικές ἐπεμβάσεις στοὺς ἀνθρώπους, κανεὶς δέν μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ἔχουν ἀγάπη.

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίνονται διαφορετικά σέ αὐτὴν τὴν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας· ἄλλοι τὴν ἐπιθυμοῦν καὶ ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἥλιος ἀποστέλλει τίς ἀκτῖνες του σέ ὅλη τὴν κτίση, ἄλλοι ὅμως φωτίζονται καὶ ἄλλοι καίγονται, καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύση αὐτῶν πού δέχονται τίς ἡλιακές ἀκτῖνες.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἀγαπᾷ ὅλα τὰ βαπτισθέντα παιδιά της καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀγάμους καὶ ἐγγάμους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς, ἐπιστήμονες καὶ μὴ, ἄρχοντες καὶ ἀρχομένους, ἑτεροφυλοφίλους καὶ ὁμοφυλοφίλους, καὶ ἀσκεῖ τὴν φιλάνθρωπη ἀγάπη της, ἀρκεῖ, βέβαια, νά τὸ θέλουν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νά ζοῦν πραγματικά στὴν Ἐκκλησία.

3. Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Γάμο ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διάταξη τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου.

Στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως γράφεται: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ ἠύλογησεν αὐτούς ὁ Θεός λέγων· ἀξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἔρπετων τῶν ἔρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. 1,27-28).

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἡ δυαδικότητα τῶν δύο φύσεων καὶ ἡ συμπληρωματικότητά τους δέν ἀποτελοῦν κοινωνικές ἐπινοήσεις, ἀλλὰ παρέχονται ἀπὸ τὸν Θεό»· «ἡ ἱερότητα τῆς ἔνωσης ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς παραπέμπει στὴν σχέση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας»· «ὁ χριστιανικὸς Γάμος δέν εἶναι ἀπλὴ συμφωνία συμβίωσης, ἀλλὰ ἱερό Μυστήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα λαμβάνουν τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ γιὰ νά προχωρήσουν πρὸς τὴν θέωσή τους»· «ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐνήλικης ζωῆς».

Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ Γάμου φαίνεται καθαρὰ στὴν ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, στά τελούμενα καὶ τίς εὐχές. Σ' αὐτὸ τὸ Μυστήριον ἡ ἔνωση ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἱερολογεῖται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Χριστῷ Γάμου εἶναι ἡ δημιουργία καλῆς συζυγίας καὶ οἰκογένειας, ἡ γέννηση παιδιῶν, ὡς καρποῦ τῆς ἀγάπης τῶν δύο συζύγων, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, καὶ ἡ σύνδεσή τους μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Ἡ μὴ ὕπαρξη παιδιῶν χωρὶς τὴν εὐθύνη τῶν συζύγων δέν διασπᾷ τὴν ἐν Χριστῷ συζυγία.

Ἡ χριστιανικὴ παραδοσιακὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ παιδιά, καὶ σέ αὐτὴν τὴν οἰκογένεια τὰ παιδιά ἀναπτύσσονται, γνωρίζοντας τὴν μητρότητα καὶ τὴν πατρότητα πού θά εἶναι ἀπαραίτητα στοιχεῖα στὴν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως φαίνεται στό «Εὐχολόγιο» τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει σαφέστατη σύνδεση μεταξύ τῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου, τῆς Ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Κοινωνίας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση αὐτῆς τῆς σύνδεσης δημιουργεῖ ἐκκλησιολογικά προβλήματα.

Ἐπομένως, βαπτίζομαστε καί χριόμαστε γιά νά κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὁ Γάμος ὥστε οἱ σύζυγοι καί ἡ οἰκογένεια νά συμμετέχουν στό Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί νά κοινωνοῦν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε διάσπαση τῆς σχέσεως αὐτῆς τῶν Μυστηρίων συνιστᾷ τήν ἐκκοσμίκευση.

Ἡ Ἐκκλησία βασιζέται σέ αὐτή τήν Παράδοση, πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στους Ἁγίους, καί δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθεῖ κάθε ἄλλη μορφή Γάμου, πολλῶ δέ μᾶλλον τόν λεγόμενο «ὁμοφυλοφιλικό γάμο».

4. Ἡ Πολιτεία γιά τόν «πολιτικό γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων

Σέ ἕνα εὐνομούμενο Κράτος ἡ Πολιτεία μέ τά συντεταγμένα ὄργανά της ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά καταρτίζει νομοσχέδια καί νά ψηφίζει νόμους, ὥστε στήν κοινωνία νά ὑπάρχει ἐνότητα, εἰρήνη καί ἀγάπη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, εἶναι θεσμός ἀρχαιότατος, ἔχει διαχρονικές παραδόσεις αἰῶνων, συμμετέχει σέ ὅλες τίς κατά καιρούς δοκιμασίες τοῦ λαοῦ, συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐλευθερία του, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν ἱστορία, τήν παλαιότερη καί τήν πρόσφατη, καί πρέπει ὅλοι νά στέκονται μέ σεβασμό, τόν ὁποῖο κατά καιρούς διακηρυσσοῦν. Ἄλλωστε καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκτός ἀπό μερικές ἐξαιρέσεις, εἶναι δυνάμει καί ἐνεργεῖα

μέλη της. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε συμπολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται, ἀλλά πολιτεύεται κατά Θεόν καί ποιμαίνει ὄλους. Γι' αὐτό καί ἔχει ἰδιαίτερο λόγο, πού πρέπει νά γίνεται σεβαστός.

Στό θέμα τοῦ λεγόμενου «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων», ἡ Ἱερά Σύνοδος ὄχι μόνον δέν μπορεῖ νά σιωπήσει, ἀλλά πρέπει νά ὁμιλήσει, ἀπό ἀγάπη καί φιλανθρωπία σέ ὄλους. Γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόσφατη ἀπόφασή της μέ ὁμόφωνο καί ἐνωτικό τρόπο, γιά λόγους τούς ὁποίους αἰτιολόγησε, δήλωσε ὅτι «εἶναι κάθετα ἀντίθετη πρὸς τό προωθούμενο νομοσχέδιο».

Καί αὐτή ἡ σαφής ἀπόφασή της στηρίζεται στό ὅτι «οἱ ἐμπνευστές τοῦ νομοσχεδίου καί οἱ συνευδοκοῦντες σέ αὐτό προωθοῦν τήν κατάργηση τῆς πατρότητας καί τῆς μητρότητας καί τήν μετατροπή τους σέ οὐδέτερη γονεϊκότητα, τήν ἐξαφάνιση τῶν ρόλων τῶν δύο φύλων μέσα στήν οἰκογένεια καί θέτουν πάνω ἀπό τά συμφέροντα τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν τίς σεξουαλικές ἐπιλογές τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐνηλίκων».

Ἐπί πλέον, ἡ θέσπιση τῆς «υἰοθεσίας παιδιῶν» «καταδικάζει τά μελλοντικά παιδιά νά μεγαλῶνουν χωρίς πατέρα ἢ μητέρα σέ ἕνα περιβάλλον σύγχυσης τῶν γονεϊκῶν ρόλων», ἀφήνοντας δέ ἀνοικτό παράθυρο γιά τήν λεγόμενη «παρένθετη κύηση», πού θά δώσει κίνητρα «γιά τήν ἐκμετάλλευση εὐάλωτων γυναικῶν» καί ἀλλοίωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καθοδηγεῖ ὀρθόδοξα τά μέλη της, δέν μπορεῖ νά τά ἀποδεχθεῖ, διότι διαφορετικά θά προδώσει τήν ἀποστολή της. Καί τό κάνει αὐτό ὄχι μόνο ἀπό ἀγάπη στά μέλη της, ἀλλά ἀπό ἀγάπη καί στήν ἴδια τήν Πολιτεία καί τούς θεσμούς της, ὥστε νά προσφέ-

ρουν στην κοινωνία και νά συντελοῦν στην ἐνό-
τητα της.

Ἀποδεχόμαστε, βέβαια, τὰ δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων τὰ ὁποῖα κινοῦνται σέ ἐπιτρεπτά ὄρια, σέ συνδυασμό μέ τίς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλά ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀπολύτου «δικαιωματισμοῦ», πού εἶναι θεοποίηση τῶν δικαιωμάτων, προκαλεῖ τήν ἴδια τήν κοινωνία.

5. Ἐθνικό καθήκον γιά τήν οἰκογένεια

Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται γιά τήν οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας καί τοῦ Ἔθνους. Σέ αὐτό πρέπει νά συντείνει καί ἡ Πολιτεία, ὅπως διαλαμβάνεται στό ἰσχύον Σύνταγμα ὅτι «ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους, καθώς καί ὁ Γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ἡλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ Κράτους» (ἄρ. 21).

Σύμφωνα δέ μέ τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι νόμος τοῦ Κράτους (590/1977), «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετά τῆς Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινού ἐνδιαφέροντος ὡς... τῆς ἐξυψώσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας» (ἄρ.2).

Ἔτσι, προτρέπουμε τήν Πολιτεία νά προβεῖ στην ἀντιμέτωπιση τοῦ Δημογραφικοῦ προβλήματος «πού ἐξελίσσεται σέ βόμβα ἔτοιμη νά ἐκραγεῖ» καί εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐθνικό θέμα τῆς

ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίλυση ὑπονομεύεται ἀπό τό πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, καί τήν καλοῦμε νά ὑποστηρίξει τίς πολυτεκνες οἰκογένειες πού προσφέρουν πολλά στην κοινωνία καί τό Ἔθνος.

Ἔτσι, ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώνει σέ ὅλα τὰ μέλη της «μέ αἴσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καί ἀγάπης», διότι ὄχι μόνον ὁ λεγόμενος «γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων» εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστιανικοῦ Γάμου καί τοῦ θεσμοῦ τῆς πατροπαράδοτης ἐλληνικῆς οἰκογένειας, ἀλλάζοντας τό πρότυπό της, ἀλλά καί διότι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔχει καταδικαστεῖ ἀπό τήν σύνολη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο (Ρωμ. 1,24-32), καί ἀντιμετωπίζεται μέ τήν μετάνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι ὑφίσταται ἡ βασική ἀρχὴ ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τήν κάθε ἁμαρτία ὡς ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, συγχρόνως ἀγαπᾷ τόν κάθε ἁμαρτωλό, διότι καί αὐτός ἔχει τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί μπορεῖ νά φθάσει στό «καθ' ὁμοίωσιν», ἐάν συνεργήσει στην Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόν τόν ὑπεύθυνο λόγο ἀπευθύνει ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ σᾶς, τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς, τὰ μέλη της, καί σέ ὅλους ὅσοι ἀναμένουν τόν λόγο της, διότι ἡ Ἐκκλησία «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4,15) καί «ἀγαπᾷ ἐν ἀληθείᾳ» (Β' Ἰωάν. 1,1).

Γιά περισσότερες πληροφορίες στό Διαδίκτυο

1. www.ecclesia.gr

2. www.apostoliki-diakonia.gr

«ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.204.

Διανέμεται δωρεάν μέ τήν φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.